

налъ рѣката и видѣлъ красиво и засмѣно дѣтенце.

— Прѣнеси ме прѣзъ рѣката! помолило се дѣтенцето.

Великанътъ го взелъ, сложилъ го на раменѣтъ си и тръгналъ изъ рѣката.

Нощта била тъмна, а рѣката бѣсенѣяла и голѣми вълни се издигали. Великанътъ твърдо стѣпалъ по дѣното на рѣката, но при всѣка крачка ставало му трудно и по-трудно. Дѣтенцето му се струвало много тежко и най-послѣ у него не останали сили и той се спрѣлъ. . . . Той виждалъ, че скоро ще го отнесатъ буйнитѣ води и жално извикалъ:

— Не ми е мило за моя животъ, а за живота на хубавото дѣтенце! . . .

Но въ тази минута той се усѣтилъ много лекъ и нѣкаква невидима сила ги изнесла на брѣга.

— Вѣрний ми служителю, казало дѣтенцето, азъ съмъ Царьтъ, когото искашъ да видишъ. Твоитѣ сили сж слаби, но не се страхувай. у тебе има друга сила — *любовъ къмъ слабитѣ и нещастнитѣ*. Тази сила никога нѣма да изгубишъ. Надѣвай се всѣкога на Мене и ти ще бѣдешъ щастливъ. Никога не ме забравяй и отъ сега нека ти бѣде името Христофоръ, което значи Христоносецъ, защото си носилъ Христа. . .

Наскоро слѣдъ това повикали великана да служи при единъ съсѣденъ царь. Великанътъ отговорилъ:

— Азъ не мога да ти служа, защото служихъ на най-силния Господарь на свѣта — И. Христосъ!

Царьтъ заповѣдалъ на войницитѣ си да го хванатъ и живъ да го изгорятъ.